

אורציון ברתנא: ערב סליחות

בא, אומר הקיר. חדר העבודה מכיר במשגים וסולח.
חשבון השמש לא עליך לזכר.
חלק מהאור שבא מוצא בתוך חדר עבודתך באר.
חלק מהאור מאחר.
כל-כף לשאב בעינים. כל חייך גדר בתוך המים
שעולים בתפלתם מתוך ידיך, מקצות פתיבתך, פתיבת באר.

בא, אומר הקיר. הספרים המעננים מורידים עליך שמים.
לא לך לשכח, איש עינים. אדמת בינים עושה אותך שוכב.
בא. בא, אומר הקיר.
החזק את הכאב כנר, מלא בצפית עליים.
לך איש שוכח. בא איש שרשים.
מפתח הקירות עומד בסימנה. רק בשבילה נקרע חדר-עבודתך.

אלה שהולכים ברחוב

אלה שהולכים ברחוב אינם יודעים שהם הולכים בשיר.
 כל צעד לוקח מהם מדה אחרת. את הצללים שלהם
 הם תורמים להשכה בהקרבה מיתרת.
 נהרות טמירים בהם. ילדות שאין להן רחוב.
 אפשרויות אחרות של לילה מתפרנסות מהם,
 משלבות אותם בתוך מהשבות מוזרות של עצים.

הם לא יודעים. הרמאיות הקטנות שלהם הפכו מזמן פוכבים.
 הם הולכים. הרבה אהבה עושה בהם צפיות נקבים.
 ידיים באות והולכות. ידי אוהבים. המדרכה כערש עמק
 הולכת הביתה לפול. באה שינה בשיר.
 ילדות קטנות מורידות עליו ועליהן עינים. אנשים וילדות,
 הוא מושיב אותם לעפת מה שלא נגן, כלשפת נהרות.